

at tvertimod den nugældende Bestemmelse, ifølge hvilken Postvæsenet bestræber sig for, naar et Brev ikke modtages af Adressaten, da saavidt muligt at lade det komme til Affsenderens Kundskab, at et saadant Brev ikke er blevet modtaget, er en Bestemmelse, som for de fleste Affsendere er en overmaade stor Behagelighed; ja, i mange Tilfælde kan det endog ogsaa være en vigtig Sag for Affsenderen, at Brevet tilbageleveres. Et saadant Brev kan jo muligviis indeholde Dplysninger, ja endog ogsaa Aeststykker og Documenter, som kunne være af meget stor Betydning for Affsenderen, medens det kan være aldeles tilfældigt, at han ikke har faaet sin Skrivelse frigjort. Jeg troer derfor, at det maa erkjendes, at man bør gaae ud fra den Grundsætning, at, naar et Brev ikke er blevet modtaget, da er det Postvæsenets Pligt at stræbe efter at udfinde Affsenderen. Dette kan man i mange Tilfælde gøre uden at aabne Brevet, men, naar man ikke paa saadan Maade kan finde Affsenderen, da bør det behandles efter Reglerne for ubesørgede Breve, som medføre, at det vel aabnes, men ikke læses; kun Underkristen læses, og Affsenderen underrettes derefter om, at et saadant Brev er tilstede. Dette er nu vistnok Noget, som forarsager Postvæsenet Uleilighed, men efter min Mening er det en Uleilighed, hvori Postvæsenet maa finde sig. Men jeg kan rigtignok ikke nægte, at det paa den anden Side forekommer ogsaa mig, da saadanne Breve virkelig medføre en betydelig Uleilighed, nemlig ikke alene den sædvanlige med at besørge Brevet, men ogsaa end yderligere Uleilighed, at det saa vilde være urigtigt, om der ikke blev tilstaaet Postvæsenet den almindelige, simple Godtgjørelse for det som for andre Breve. Jeg troer altsaa, at Bestemmelsen i sidste Stykke af §. 13. i sit Væsen er correct. Jeg skal iøvrigt ogsaa tillade mig at gøre opmærksom paa, at de Gjenstande, hvorom der her er Tale, ikke ere saa ganske ubetydelige. Det er jo nemlig ikke alene Breve, hvorom Taleren er, men ogsaa Paffesager og Værdisager, som ligeledes kunne afgaae usfrigjorte, men som, naar Modtageren ikke vil have dem, skulle gaae tilbage til Affsenderen. Det er ikke mere end billigt, at Affsenderen da skal betale

Portoen for dem. Den ærede Ordfører berørte tillige et Forhold, som netop synes mig at gøre det aldeles indlysende, at saadan Betaling maa kunne fordres. Det var nemlig det Forhold, som af og til er fremtraadt i Praxis, navnlig i større Byer, f. Ex. her i Hovedstaden, at Mænd, som onste at gøre deres Virksomhed bekendt og henvende sig til Folk i Provindserne med Anmodning om enten at tage deres Varer hos dem eller at betroe dem deres Commissioner, eller at købe Lotterisedler hos dem, eller, kort sagt, andet Saadant, og som finde, at det kan være bekvemt hertil at benytte Postvæsenet — vel vidende, at der er Folk omkring i Provindserne, som det kan være nyttigt paa den Maade at skaffe deres Indbydelser ihænde —, affende Hundreder af Breve med saadanne til forskjellige Steder i Landet, hvilke Breve de ikke frankere, men hvorpaa de f. Ex. betegne sig som Affsendere ved et Stempel udenpaa. Dette er factiff oftere skeet. Adressaterne omkring i Landet, til hvem disse ufrankerede Breve komme, skjønte meget ofte, især naar de have nogen Erfaring i saadanne Ting, at det er bedre ikke at aabne dem, og de sigte derfor: „Vi ville ikke modtage dem.“ Brevene vende da tilbage til Affsendelsesstedet, og nu gaaer Postvæsenet til den Mand, der har affendt dem og siger: „Du vil da ikke have, at vi skulle have besørget alle disse Breve frem og tilbage for Ingenting“. Hvis han nu kunde sigte: „So, det er min Mening; behold kun Brevene, jeg modtager dem ikke tilbage“, saa vilde Postvæsenet jo komme til at besørge hele denne Mængde Breve uden mindste Betderlag. Det synes mig vilde være urigtigt og en Misbrug, og jeg antager, at vi alle her ville værne om og forsvare den vigtige Institution, som der her er Tale om, imod saadanne. Men sag maa man ogsaa give Postvæsenet Ret til at fordre den simple Betaling for saadanne Breve. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale det ærede Thing at holde paa den Bestemmelse, som findes i Slutningen af §. 13. Jeg hørte jo ogsaa af den ærede Ordfører, hvilket glædede mig meget, at Udvalget ikke holder meget stærkt paa sit Forslag under Nr. 7 om at lade den gaae ud. Hvad